

Hoofdstuk 1

Voor de zoveelste keer keek Lynn op haar mobiel om te zien hoe laat het was. Wanneer kwam Nikki nu? Vandaag was de allerlaatste dag van hun zomervakantie, ze moesten de tijd wel goed benutten!

‘Sorry dat ik zo laat ben!’ Nikki kwam hijgend aanfietsen. ‘M’n nieuwe jurkje was net gearriveerd en ik wilde hem nu even aandoen, zodat je hem meteen kunt zien!’

Lynn nam haar vriendin op van top tot teen. Het lichtblauwe jurkje stond haar echt goed.

‘Wauw! Oogverblindend gewoon!’

‘Echt? Denk je dat het geschikt is voor dat feest van Tims opa en oma?’

‘Natuurlijk’, vond Lynn. ‘Het staat je ontzettend leuk!’

‘Dank je’, zei Nikki. ‘Wat zullen we doen?’ Ze hadden afgesproken bij het winkelcentrum, maar nog niet bedacht waar ze naartoe zouden gaan.

Lynn haalde haar schouders op. ‘Ergens iets drinken? Het zal nu niet zo druk zijn, de meeste scholen zijn toch al begonnen?’

‘De basisscholen, ja. Volgens mij hebben bijna alle middelbare scholen op maandag nog vrij. Tim moest vandaag wel beginnen!’

‘Nu al? Mijn broer pas over twee weken of zo.’

‘Hij gaat de lerarenopleiding doen, voor wiskunde weet je

wel. En de school waar hij stage gaat lopen begint vandaag met een bijeenkomst voor de docenten. Onze leraren zullen vandaag ook wel zoiets hebben!’

‘Gezellig’, mompelde Lynn. Ze had nog niet zo veel zin in school. Ze zat niet meer bij Nikki in de klas, omdat die was blijven zitten. Natuurlijk was dat voor Nikki het vervelendst, maar voor haar was het ook niet echt leuk. En dit jaar moest ze examen doen, dat vond ze best wel spannend. Het hielp ook niet dat haar broer een paar maanden terug cum laude was geslaagd op het vwo, ze moest wel presteren!

‘Je hebt er nog niet zo veel zin in, of wel?’

Lynn schudde haar hoofd. ‘Wat als ik zak voor mijn examen?’ ‘Dat komt echt wel goed, hoor!’ probeerde Nikki haar gerust te stellen. ‘Zullen we naar die nieuwe ijssalon gaan? Volgens Sven hebben ze er superlekkere ijsjes.’

Lynn knikte enthousiast. ‘Klopt! Ik ben er een paar weken geleden, toen ze net open waren, geweest!’

‘O leuk! Was het er niet heel erg druk toen?’

‘Ja, best wel!’ antwoordde Lynn. Gelukkig wilde Nikki niet weten met wie ze was geweest. Ze was bang dat Nikki haar zou plagen als ze erachter kwam dat ze samen met Maurits een ijsje had gegeten. En zolang Lynn niet zeker wist hoe ze over Maurits dacht, wilde ze er niet mee geplaagd worden. ‘Hoe was het in Frankrijk?’ vroeg ze daarom. Nikki was afgelopen vrijdag teruggekomen van vakantie, ze hadden elkaar wel even gesproken in de kerk, maar nog niet uitgebreid bijgekletst over Nikki’s verblijf in het zuiden.

‘Leuk! Al was het soms ook echt heel erg warm. En ik hou

niet zo van kamperen', verzuchtte Nikki. 'Maar dat wist je wel. Hoe was jouw vakantie in Oostenrijk?'

'Heerlijk', antwoordde Lynn, al was het niet helemaal waar. Haar ouders hadden veel gesprekken gehad met haar broer Pim en probeerden dat verborgen te houden voor haar en haar jongere broertjes en zusje. Alsof zij niet mocht weten wat er aan de hand was, terwijl ze het allang van Pim zelf wist. Maar overdag, als papa en mama gewoon leuke dingen met hen deden, was het wel fijn geweest. Beter zelfs dan vorig jaar, toen ze op een camping stonden en ze zichzelf maar de hele dag moesten vermaken. Toen had ze ook Simon ontmoet, met wie ze een paar keer uit was geweest. Ze had nu al meer dan een halfjaar niets van hem gehoord! 'Zullen we volgend jaar samen op vakantie gaan?' stelde Nikki opeens voor. 'Om te vieren dat jij geslaagd bent?'

'Wat een vertrouwen', grinnikte Lynn. 'Maar verder is het wel een heel leuk idee! Misschien kunnen we wel een rondreis door Europa maken of zo', zei ze enthousiast. Terwijl ze naar de ijssalon fietsten, begonnen ze meteen plannen te maken. Ze verzonnen welke landen en steden ze zouden gaan bezoeken en hoe ze zouden reizen. Voor ze het wisten, waren ze aangekomen bij de ijssalon. Het was er inderdaad erg rustig. Nadat ze hun fietsen hadden geparkeerd, liepen ze de winkel in. Ze waren meteen aan de beurt.

'Help, nu heb ik niet zo veel tijd om te kiezen', zuchtte Nikki. Voor Lynn was dat niet zo'n groot probleem. De vorige keer had ze American Cookie-ijs en dat was heerlijk, dus dat nam ze nu zeker weer. Ze gaf haar bestelling door en wachtte tot

Nikki ook besloten had wat ze zou nemen. Voordat Nikki haar portemonnee kon pakken had Lynn al betaald.

‘Ik heb een baan, dus ik trakteer’, zei ze.

‘Een baan’, grijnsde Nikki. ‘Tim beweert altijd dat er bij de post meer gekletst dan gewerkt wordt, dus ik vraag het me af, mevrouw Leeftang.’

‘Hoe dan ook, ik krijg ervoor betaald’, lachte Lynn. ‘Wat ik daar doe, gaat jou niks aan.’

Nikki lachte. ‘Ik plaag je maar. Dankjewel, ik vind het heel lief van je!’

Genietend van hun ijsje liepen ze naar een tafeltje op het terras. ‘Dit is echt heerlijk, Lynn. Je had gelijk!’

‘Ik heb altijd gelijk’, zei Lynn meteen.

‘Niet altijd’, wierp Nikki tegen. ‘Jij denkt dat je je examen niet gaat halen, ik weet zeker dat je het kunt!’

‘Maar ... ik kan nu niet meer bij jou afkijken.’

Nikki rolde met haar ogen. ‘Dat hebben we na de tweede nooit meer gedaan!’

‘Klopt’, zei Lynn. ‘Vandaar dat mijn cijfers in de derde opeens een stuk naar beneden gingen.’

Nikki knikte. ‘En die van mij omhoog.’

Ze giechelden allebei.

Pas heel laat die middag fietsten ze naar huis. ‘Hé, ik zie je morgen vast wel op school!’ zei Lynn, toen ze bij het punt kwamen waar ze afscheid moesten nemen.

‘Ja’, zei Nikki. Het klonk een beetje sip. Hè, dat vervelende gedoe dat ze was blijven zitten, verpestte iedere keer elke positieve gedachte die ze over school had.

‘Het komt goed’, zei Lynn dapper. ‘Er zitten vast superaardige mensen in je nieuwe klas!’

Nikki snoof. ‘Ja hoor, superaardige mensen. Niek Schouten, Joram van Dalfts en ...’

‘Het zijn maar verhalen’, waarschuwde Lynn haar. ‘Enne, ik kom bij Maurits in de klas. Alsof dat zo leuk is’, zei ze grijnzend. Nikki lachte weer. ‘Vrijdag fietsen we met elkaar mee, hè?’ vroeg ze voor de zekerheid.

Lynn knikte. ‘Jazeker! Dan kun je me alles vertellen over je vervelende nieuwe klas. En als ze onaardig tegen je zijn, dan mag je bij mij wel komen uithuilen en zal ik ze eens vertellen wat een leuke vriendin je bent!’

Nikki gaf haar een duwtje. ‘Niet zo gek joh, het is wat je zegt: het komt vast allemaal wel goed!’

De volgende dag fietste Lynn in haar eentje naar school. Ze was de eerste twee uur vrij, terwijl Nikki het eerste uur al moest beginnen. Hoe zou het bij haar gaan in de klas? Automatisch dacht Lynn terug aan vorig jaar, toen ze samen de eerste dag in de vierde hadden. Het was echt gek dat ze nu niet meer bij Nikki zat, ze hadden al die jaren bij elkaar in de klas gezeten, ze hadden hetzelfde profiel gekozen, bijna dezelfde vakken, alleen had Nikki handvaardigheid en zij muziek. In groep 8 hadden ze zelfs dezelfde CITO-score gehad. Maar goed, aan alles kwam een einde, ze gingen dit jaar examen doen en daarna zou het sowieso allemaal veranderen. Maar Lynn wist zeker dat Nikki en zij voor altijd vriendinnen zouden blijven.

‘Ha Lynn!’ Lynn schrok op uit haar gedachten toen Maurits naast haar kwam fietsen. ‘En ... heb je er weer een beetje zin in?’

Ze haalde haar schouders op.

‘Wat?’ vroeg Maurits verbaasd. ‘Had je geen zin om mij weer te zien? Dat valt me echt van je tegen, Lynn. En ik dacht nog wel dat wij zoiets speciaals hadden!’

Daar had je het weer! Wat moest ze nou met die opmerkingen? Moest ze erop reageren? Of was het beter als ze hem negeerde? Het was ook gewoon zo vervelend dat ze niet wist hoe ze nou precies over hem dacht. Ze vond hem aardig. En soms wel meer dan dat. Maar dan maakte hij weer zo’n opmerking en dan wist ze zeker dat Maurits haar nooit leuk zou kunnen vinden.

‘Sorry, ik was helemaal vergeten dat naar school gaan ook betekende dat ik jou weer zou zien’, was haar uiteindelijke reactie. ‘Nu heb ik natuurlijk verschrikkelijk veel zin in deze schooldag!’

‘Zo mag ik het horen’, zei Maurits en hij gaf haar een knip-oog. ‘Het komt allemaal goed, Lynn. Voor we het weten is de diploma-uitreiking. Dan houdt mevrouw Spies een toespraak dat ze ons, haar leukste klas ooit, zo ontzettend gaat missen. En dan moeten we allemaal een traantje wegpinken.’

Lynn lachte. Maurits was er in ieder geval een ster in om mensen op te vrolijken.

Het eerste uur op school was even wennen, maar al snel

was het alsof ze niet net zes weken vakantie hadden gehad. Elke leraar vond het nodig om aan het begin van de les te vermelden dat dit jaar heel erg belangrijk was en dat ze hard moesten werken.

‘Nog een uurtje’, verzuchtte Rachel. ‘Serieus, waarom vertelt iedereen ons dat we dit jaar examen moeten doen? Ik zou haast gaan denken dat zij denken dat wij denken dat er een havo 6 is!’

‘Dat is wel heel veel denken in één zin’, vond Thomas. ‘Maar ik ben het met je eens. Wat meer ontspannen hiermee omgaan, zou prettig zijn!’

Lynn vond dat daar geen speld tussen te krijgen was. ‘Ik heb het gevoel dat ik nu al gezakt ben en het schooljaar is nog maar net begonnen!’

Maurits legde zijn hand op haar schouder. ‘Rustig Lynn, het komt allemaal goed.’ Ze keek schuin achter zich, recht in zijn blauwe ogen. In zijn stem had een plagende toon gezeten, maar zijn blik was serieus.

‘Nou, laten we kijken of mevrouw Spies ons ook graag overspannen wil hebben’, grapte Maurits, ook richting Thomas en Rachel.

‘En waarom zou ik dat willen, Maurits?’ vroeg mevrouw Spies. Ze stond bij de deur van het lokaal en begroette hen. ‘Omdat wij uw favoriete klas zijn. En als wij allemaal overspannen zijn, zakken we allemaal voor ons examen en kunt u ons nog een jaartje lesgeven’, grijnsde hij.

Mevrouw Spies glimlachte. ‘Pas maar op, je brengt me nog op ideeën.’

Toen iedereen zat, begon het laatste uurtje van de dag. Normaal was de les van mevrouw Spies altijd in het Engels, maar nu begon ze in het Nederlands.

‘Ik hoop dat jullie allemaal lekker uitgerust zijn na de vakantie. Zo niet, dan kunnen jullie dat hier mooi doen!’ Hier en daar werd gegrinnikt. ‘Ik heb ook begrepen dat verschillende docenten jullie vandaag een beetje angst hebben aangejaagd met het ‘e-woord’. Geloof me, het lijkt allemaal veel erger dan het is en we gaan er gewoon voor met z’n allen. Afgesproken?’

Lynn voelde zich eindelijk weer een beetje hoopvol. Maurits kon veel zeggen, maar als zelfs mevrouw Spies zei dat het erger leek dan het was, dan moest het wel meevallen. Ze kon dit best!

De eerste schooldagen lukte het Lynn redelijk om zich te houden aan haar goede voornemens. Ze maakte trouw haar huiswerk en stampte iedere dag woordjes voor Frans en Engels. Zelfs het maken van haar wiskundesommen stelde ze niet uit, hoe lastig ze het ook vond.

Haar ijver zorgde ervoor dat ze donderdagavond al voordat ze gezamenlijk gingen koffiedrinken beneden was.

Ze pakte haar gitaar en tokkelde er even op.

‘Lynn, wil je dat alsjeblieft nu even niet doen? Niels ligt net op bed. Ben je trouwens al helemaal klaar met je huiswerk?’ vroeg mama verbaasd. ‘Gisteren zei je nog dat je zo veel had opgekregen!’

Lynn zette de gitaar terug in de standaard en gaf antwoord

op mama's vraag. 'Ik heb uw advies opgevolgd en heb het allemaal afgemaakt in een tussenuur. Ik heb zelfs mijn huiswerk voor aankomende maandag al af!'

'Goed zo, je leert het nog eens!' grapte papa. 'Ga je volgend jaar ook naar het vwo?'

Lynn negeerde zijn opmerking en pakte haar telefoon erbij. Precies op dat moment trilde die, er kwam een berichtje binnen van Simon de Koning. Lynn moest wel drie keer kijken of ze het wel goed had gezien. Van Simon?!! Haar hart begon sneller te kloppen toen ze het berichtje opende.

Hoi Lynn,

Hoe gaat het? Het spijt me dat ik zo lang niks van me heb laten horen, dat was echt niet netjes van mij. Maar er is het een en ander gebeurd. Graag zou ik je nog een keer spreken, want ik vond het altijd erg gezellig met jou. Als je dat niet wil, begrijp ik dat, maar ik hoop dat je het wel wil.

Groet, Simon